

съ червенокожиятъ, — отговори Виллямъ и стрѣсна червеникавитѣ си коси.

Досрамѣ ме предъ малкия Вилли за моята страховитостъ. Той взе оръжието си и отидохме въ обора да оседлаемъ кончето му.

Отвързахъ и азъ своя Билли и бѣхме вече яхнали конетѣ, като чухме да ни вика бабичката:

— Ахъ, Боже мой! На кжде сте тръгнали!

Но ние не я и слушахме, шибнахме конетѣ и въ една минута изчезнахме отпредъ очитѣ ѝ.

Учителѣтъ на помощъ. — Скоро стигнахме до Уалласъ Сити. Учителѣтъ бѣше у дома си и ни се поскара за непредпазливостъта ни. Обаче, силното ни желание да се учимъ го зарадва и той се залови да ни научи да дѣлимъ. За примѣръ ни даде да решимъ задачата, която ни измъчваше. Най-напредъ я реши самъ, а после азъ и Виллямъ по отдѣлно.

Оказа се, че баща ми бѣше правъ.

Радостни, побързахме да се връщаме, защото започна да се стъмнява, а трѣбваше да бждемъ въ кжщитѣ си преди да се мръкне. Учителѣтъ се въоръжи отъ глава до крака и излѣзе да ни изпрати. Но по-неже той вървѣше пеша, то се бавѣхме; благодарихме му, взехме си сбогомъ и тръгнахме сами.

Въпрѣки че конетѣ ни препускаха, слънцето заседна преди да стигнемъ до Виллямовата кжща. Пътѣтъ бѣше лошъ, само трапища и могили. Трѣбваше да вървимъ ту изъ гора, ту край пропасти. Обаче нищо подозрително не забелязахме. Чуваше се само тропота на конетѣ и граченето на птици.

Виллямъ се опитваше да ме разговаря, но азъ не бѣхъ спокоенъ, мълчехъ и постоянно се оглеждахъ наоколо. Околната тишина не ме успокояваше;